



Каквото ни разкаже дѣдо - все е сѣтинно

НАДЛЪГВАНЕ

Продължение отъ книжка I.

Оставихме ние просото да си расте и си отидохме. Ала тукъ научихме, че царицата стоварила мѣховетъ съ меда и пакъ побѣгнала.

Тръгнахме отново да я търсимъ. Тукъ-тамъ — нѣма я. Найсетне научихме, че побѣгнала на онзи свѣтъ. Ами сега? Че пакъ тетю се сѣти. По просото, — рече той, — ще се качимъ и ще я докараме.

Качихме се на небето. Намѣрихме св. Илия. Той ни качи на колесницата и тръгнахме да търсимъ царицата. Едва я намѣрихме изъ Райската градина.

Вързахме я и тръгнахме да си вървимъ. Ала когато стигнахме на онова мѣсто, дето бѣше просото — гле-

даме, просото го нѣма! Минала биволицата на дѣда Врѣбча отъ Сливово и го изпасла. Ами сега? Но и този пѣтъ баща ми се сѣти.

— Ще си изскубемъ коситѣ, — рече той, — ще ги навържемъ и по тѣхъ ще слѣземъ на земята.

Речено—сторено. Започнахме да се скубемъ. Азъ скубя тетя, той мене, азъ него, той мене, оскубахме се. Навързахме космитѣ и започнахме да се спускаме. Ала когато стигнахме по срѣдата между небето и земята, замръкнахме на единъ вжзелъ.

— Ще преспимъ тукъ, — рече тетю, — па утре, животъ и здраве, ще продължимъ.

